

Jaša
Zlobec

PESEM največji pesnik vseh časov sem
napisal sem največje pesmi

ne bom govoril
o smehu svojega sina
dobro ste slišali
sina
ne bom govoril
o sreči svoje žene
žene

samo o sebi bom govoril
ko sem umiral
se sesul
kot okoli gasilskega droga
sem padel
dol
tja kamor vsak nekoč
pade
neštetokrat v svojem življenju

stokrat in stokrat sem padel
in božal sem svojega mačka lojzeta
in še bolj sem se sesul

ne bom govoril
o njegovi mehki dlaki
in o božanski čutnosti živali

sesul sem se
in ob tiktakanju ure
ob najbolj peklenskem zvoku
sem vstal
in se prijel za možgane
in jih vlil v kozarec
svojega trebuha

vidite

zato sem največji pesnik vseh časov
ker sem si ta božanski trebuh
odprl
razklal
in vzel vanj ženo in otroka

in zdaj ves nabrekel
stojim in gledam
in se smehljam
in mi razganja možgane
pa mi vseeno
veter pihlja skozi lase
in lasje mi vihrajo
rjave zastave mi vihrajo
in mehka kolena drgetajo

in vse imam v trebuhu
ženo otroka lojzeta

največji pesnik sem
vse imam v sebi
iz sebe živim
ljubim
trpim
in se zibljem zibljem zibljem

moj nabrekli trebuh
me dviga globoko

globoko visoko široko
globus sem
poldnevnik in vzporednik
afrika azija avstralija evropa amerika

kaj mi morete
neranljiv sem
moj trebuh je raketa
v njem imam sina in ženo

največji pesnik sem
ker ura tiktaka
in vem
da moj utrip
živi ženo in sina

dajmo fantje na kolena
kdo se gre metat z mano

tik tak

IDILA z dlanjo bom segel
v tvoje zoglenele črne lase
in si pomazal obraz
mitični vrač bom
večnega časa

iz tvojih belih zob
si bom nanizal ogrlico
in si jo obesil na goltanec
svoj biserni totem

razparal ti bom trebuh
in počasi
ti bom posrkal kri

veliki vrač bom
dvignil se bom visoko
proti črnemu nebu
iztrgal ti bom roki iz ramen
in si ju zasadil v hrbet

zaplesal bom
svoj božanski ples
okoli belega kresa
tvojega telesa

plesal bom
tisoče in tisoče let
moj hrapavi glas
bo neskončna pesem časa
moji uroki
bodo spremenili svet
pod zamolklim topotom
mojih stopal
bo ustvarjen nov svet

tisoče in tisoče let
bom plesal
okoli ognja tvojega telesa

MEDVED čredo ovac
si pobil
v planinskem tamarju

z belo čeljustjo
si trgal
vimena
paral
puhteči drob

z enim udarcem
šape
si podrl
ovna vodnika

blaženo
blejanje strahu
ovčjega tropa
me
je začaralo

zaupaj mi
skrivnost

da bodo
tudi moje oči
zeleno sijale

da se bo mir
povrnil
v moje srce

KRTI vsako noč
ob polni luni
odidem na travnik

objamem zemljo
potopim obraz
v mehko krtine
črne prhke zemlje

nežno pokličem
svoje brate krte

pogostijo me
s svojim prazničnim ulovom
šepetajo mi
starodavne zgodbe
o svojem plemenu
podzemnih votlin

toplo ližejo
moj počrneli obraz

moja pesem je praprotno seme
moje telo je največja krtina

VOJNA vojna
je prišla v naše kraje

vsi ste vpoklicani
vsi ste obsojeni
nepremagljiv sem
zvezde bdijo nad mano

svojo največjo
pesem vam dam
štrcnem
vam svojo strupeno slino
v oči
in posrkam možgane

visoko je moje nebo

brodil bom
po močvirju
sesirjene krvi

zvezdam
pel svojo pesem

DOLŽNOST v mongolske stepe
moram
na težko romanje

k svojemu pradedu
džingis kanu

strašne račune
bom plačal
hudo pokoro
živel

da dobim
njegov čarovni
amulet

da se vrnem
k sebi

moj pogled
še ne zogleni oči
moj glas
še ne lomi hrbtov

moja pesem
še ne ubija